

sužnosti. Oh Bog! — s temi besedami sterga roko svojo iz roke Lizabete, zakrije si obličje, ki ga zalijó grenke solze.

Mladi hajduk, ki je bil priča vsega tega pogovora, stopi zdaj bliže; tudi njemu je britka žalost navdala duha; vidilo se je, kakor da bi občutil tudi on Emirne dušne bolečine. — Al Lizabeta ni marala za mladenčca; obrnivši se od njega poklekne pred Emiro, prime jo zopet za roke in reče: „Ne, ne, draga dušica; Lizabeta bila ti je vsikdar zvesta tovaršica in je še zdaj; kar sem govorila, sem govorila edino le iz namena, te potolažiti“.

Emira objame zdaj zvesto svojo služabnico in naguvši se proti nji reče: „Verujem ti, verujem, deklica; — ne žalujem zastran sebe, — al oče! — oh, nesrečni moj oče“ — in zdaj glasno zajoka — „on leži mertev v sredi zvestih junakov svojih, in telo njegovo kljujejo orli balkanski. — Bog! oh Bog!“ globoko zdaj zdihne“.

„Tvoj oče ni mertev, krasna devojka“ — spregovori zdaj bliže stopivši mladi hajduk.

„In kje je? kaj se je z njim zgodilo?“ — vpraša naglo Emira.

„Svoboden je“ — odverne mladenec z blagim glasom; — „na berzem svojim konji je lahko še pred zoro dospel v Novipazar“.

Emiri zasije radost na licih. „Hvala velikemu Bogu“ — izusti pobožno — tebi pa, junak, če plačilo prerok naš od Boga sprostiti“.

„Jaz v Kristusa verujem, devojka!“ — odgovori mladenec resnobno in mirno — „ter ne iščem nič od tvojega preroka. Jedna kaplja kervi Zveličarjeve da kane na tehtnico grehov mojih, in to je milost Božja za me“.

Emira ni razumela besed mladenčevih; z zažarenim licem upre oči v njega in reče: „Kdo mi je priča, da je to resnica, kar mi govoriš o očetu mojem?“

„Jaz sam“ — odverne mladenec nekako razžaljen; — „ko je padel oče s konja, sem ga jaz dvignil in odpeljal iz bojišča. Li je ti dovolj spričebe? — Hajduk kristjanski nikdar ne laže!“ — dostavlja ponosno.

„Pa to si ti storil?“ — vpraša osupnjena devojka. „Hvala ti od mene velika; — Bog, kterege veruješ, naj te blagoslovi; svojega preroka pa hočem prositi za milost, da bode Alah dobrotljiv kristjanskemu junaku; — ti si blaga duša — Emira te ne bo pozabila, nikdar!“ — Žareče ogledovala je med tem govorom krasna Turkinja zalega mladenčca.

„Aleksi!“ — zasliši se zdaj siln možki glas. Mladenec je poznal glas svojega očeta in je urno odšel.

„Lizabeta! Lizabeta!“ — reče Emira, strastno obrnivši se k tovaršici, — „to je ljubeznjiv mladenec iz rodú angeljev prerokovih; kako je dober, kako je kra —“ — pa beseda ta umerla ji je na ustnicah. Zategnila je zdaj tudi naličje čez oči, da ji služabnica ne zapazi zažarenega obličja. Al ta je poznala dobro svojo nekdanjo zapovedovavko in njeno ljubavi gorečo serce; nasmeja se le toraj tiho in se zamisli.

„Ti molčiš, Lizabeta“ — nadaljuje Emira; „zakaj mi ne odgovarjaš?“ — „Pa kaj hočem ti odgovoriti, draga prijateljica?“ — vpraša Lizabeta.

„Kaj ni v tebi nikakega čuvstva? — nisi li čula, da moj oče živi in je svoboden? Oh, ta mladenec mora biti zlahnih čutil“.

„Želiš li vediti, kdo da je?“ — reče Lizabeta. „To je Aleksi Mladenović; — njega se naše devojke, plesaje kolo, spominjajo kakor junaka“.

„Al je vreden tudi, da se ga spominjajo“ — priterdi Emira; — „škoda da ne veruje v preroka. Aleksi! — kako lepo se glasi to ime! O, zakaj je kristjan“.

„Zakaj je kristjan?“ — nadaljuje Lizabeta. Vedi, mi verujemo v pravega Boga, v sv. Trojico in blaženo devico Marijo. Ko bi poznala bolje našo sveto vero, zapustila bi svojega preroka in postala kristjana; in potem morebiti tudi žena Aleksijeva“. Zatem je zgovorna devojka nadaljevala

obširni govor o mladem hajduku, o veri kristjanski, o nebu, peklu itd. — Emira je vse to poslušala kakor haremsko povestico iz tisuč in ene noči“.

(Dalje sledi.)

Dopisi.

Na Dunaji 5. jan. H. B. — Novo leto je nastopilo — kakošno bo? sam Bog vé. Iz Pariza, kjer se zdaj nosi veliki zvonec vse viši politike in družih važnih zadev, se čujejo z visocega sedeža le mirni glasi — pa kako se nam dajo tolmačiti, se ne more gotovo povedati, ker je „cesarstvo mir!“ zgodovina nas pa uči, kako se ta mir doseguje! Najbolj prav se mi zdi, če besede vzamemo kakor so — iz druge strani pa da času možko v obličje gledamo in pogledamo njegove terjatve, njegove potrebe in zadeve in sploh vse, kar se v njem snuje, da ne pride danes ali jutri strašni klic „prepozno!“ — Te dni je bila deputacija iz Galicije tukaj, mož iz vseh stanov več kot 200; pa samo trije so bili sprejeti, drugi pa potem podučeni s tem, kar jim je minister povedal o deželnem zboru, jeziku in družih zadevah. — Spet imamo nov časnik z imenom „(Volksstimme)“ ljudski glas, ki ima na čelu rek: vox populi, vox Dei! Vrednik mu je prof. Rosental. Pervi listi odkritoserčno govore in hočejo biti organ „očitnega ali ljudskega mnenja“; vsaj tako je brati, če bojo le dopisi pošteni! — Kačičevo stoletnico smo tudi tukaj lepo in spodobno obhajali. 18. u. m. ob 11. je bila velika maša v franč. cerkvi, ki jo je pel preč. gosp. g. Skarić in stregla sta mu preč. gg. očeta: Marka iz Bosnije in Jakov iz dalmatinskega Sinja. V sred cerkve je stal mertvašk oder, ovenčan posebno s pesnikovimi pesmami. Zvečer je bila pri Sperl-u velika „beseda“ in okoli 2000 pričujočih gostov, kjer je tudi slovenska pesem „Naprej“ lepo donela; bila je v vsem prav vesela in prijazna veselica! — Gospod prof. Miklošič uči letos: staroslovensko gramatiko in krestomatijo, staro-slovensko sinktakso in o slovenskih krajiških imenih po znani svoji bistroumni metodi.

Na Dunaji 31. dec. 1860. X. — „Moi je suis Français!“ tako je odgovoril francozk kmet — mi je pravil tu imeniten tergovec — ko se je več ptujcov po železnici od Valenciennes proti Parizu peljalo. Bilo je nek več kmetov na vozu in pogovarjali so se v svojem „jargonu“, kterege so popotniki za flamenskega imeli. Začeli so se od flamenskega meniti, in ko kmetje zapazijo, da pogovor njih zadeva, vstane eden med njimi, se oberne proti ptujcom in jim možko z gori omenjenimi besedami pové, kterege naroda da je. To je narodni ponos! Kaj ne, to je velik razloček od naših „Deutschslovenen!“ Pa „venia sit verbo“ — v enem obziru je ta beseda zeló zaznamljiva, namreč da „Deutschslovenen“ ne znajo ne slovenskega ne nemškega. Drugače si ne morem misliti, kako da je slavni etnograf, ki je popotovaje skozi Ljubljano popoldne na „Roženpoh“ šel si kozarec dobre kave privošit, zašel med to čudno ljubljansko družino, ki „vermisch“ (v obeh pomenih) govori: nemško s takim naglasom, da učeni možic, akoravno bi bil v germanskem jezikoslovji brata Grim-a v kozji rog vgnal, ni mogel sduhtati, ali bi bilo to frankovsko, alemansko ali bog vé kakošno narečje? Ker je med čudno nemščino še bolj čudne ptuje besede sém ter tje vtikati slišal, se mu je dozdevalo, da so morebiti ostanki starih Markomanov in Kvadov; pa s prašanjem se vse zvé; povedali so mu, da so te med nemško mešane besede „krainerisch“ ali pa „wie die Zeitungen schreiben: „slovenisch“. Možiček vzame svinček in zaznamova si v svoj portefeuille: „Deutschslovenen!“ Kmaló potem pa bere v učenem etnografičnem društvu v „Schweinfurthausen-u“, da je najdel tam dalječ za gorami ljudstvo, krotko kakor jagnjiča — skor gotovo dosedaj neznan odcepljej starih Gotov! — ki stanuje okoli velicega močvirja že delj ko 1000 let, in nekdo izmed njih

učenega zgodovinskega društva je dokazal, da poglavitno mesto „Laubach“ je Jazon sozidal, in, stermite učeni tovarši! — nadaljuje naš etnograf — ostali so še zmiraj ljudje taki, kakor so bili v Jazonovih časih, nespremenjeni in nespremenljivi; s politiko in takimi sleparijami se ne pečajo; njih največji vžitek je na homcu „Roženpôha“ si vsako popoldne „kofek“ privošiti, ki „sowohl vom abstrakten als konkreten Standpunkte betrachtet“ ni slab! Stermeli so pri taci z najdbah učeni Nemci, ali še bolj smo pa mi stermeli, da so se nekteri naših domorodcov s to najdbo tako počastene čutili, da v imenikih národnosti gimnazijskih učiteljev podobni Hamletovemu duhu kakor „Deutschslovenen“ — *horribile visu audituque!* — po svetu strašijo. Ako možje tako počenjajo, od katerih se more pričakovati, da vejo, kaj delajo, se pač ni začuditi, da se potlej tudi učenci sém ter tje temu čudnemu novoznajdenemu narodu prištevajo. Saj „a bove majore discit arare minor“ pravi stara prislovica. Ali se je pa potlej, dragi Ljubljancani, čuditi, ako „fix engagirte Correspondenten“ od slovenske stranke v Ljubljani govorijo? Ali neveste, da je staro pravilo, ki je vedno in bo vedno obveljalo, da narod, ki sam sebe zasmehuje, ga tudi ptujci zasmehujejo, da na narod, ki sam na se pljuje, tudi drugi radi pljujejo! Zdaj se ne moremo zgovarjati, da zavoljo okoljšin ni mogoče veljave dati slovenski narodnosti. 20. oktober nam je dal ustavno podlago*), poprimimo se je, kakor so se je vsi naši jugoslovanski bratje poprijeli. Dobili smo zdaj Schmerling-a za ministra in upati smemo, da bodo reči hitreje spod rok šle, kadar bojo overe izpoti spravljene, ki njegovo delavnost še overajo; tudi naš deželni zbor bo še morebiti spomladi beli dan zagledal. Čas hiti, prizadevajmo si z vso močjo, da se bodo poslali možje, ki si bodo svesti svojega svetega poklica, ki ne bodo terpeli, da se unkraj Kolpe pri naših bratih vse živo giblje, pri nas pa vse zaostaja. — Perva dolžnost je, da se bodo potegnili za naš najsvetejši zaklad, za naš jezik, da zadobi kakor jezik drugih narodov svoje neizbrisljive pravice, da se ne podi kakor kruljev berač z koscom ovsenega kruha od hiše, ampak da se kakor edini učni jezik v vseh uradnih in šolah brezizjemno vpelje. Da je naš jezik za vse javne opravila že dosti omikan, je kakor Nemeec pravi, že „überwundener Standpunkt“. — Govorica naših po starem principu izobrazenih uradnikov je bôsa; če se ga nikakor nočejo navaditi, naj pustijo službe drugim. Če so se mogli uradniki ob času Francoza v kratkem času popolnoma ptujega jezika navaditi, bode pač mogoče, se v svojem maternem jeziku še v krajšem času za potrebo izuriti. Tudi imamo prav popolnoma zadosti mladih uradnikov, ki so se dozdej v družih kronovinah, posebno po Ogerskem potikali in bojo vsled 20. oktobra ob službo prišli; ti so večidel možje, domačega jezika popolnoma

zmožni in z vernitvijo v domačijo bi se jim gotovo zelo ustreglo. Pravica tirja, da slovenske mesta, na čelu Ljubljana, bodo pokazale, ali smo „Deutschslovenen“ ali Slovani? Ali bo uradni jezik ljubljanskega rotovža vedno nemški? Ne govorimo od Ogerskega in Horvaškega, kjer je pri mestnih gosposkah že povsod domači jezik vpeljan; omenim le, da se je na Českem, kjer niso okoljšine nič bolje kakor pri nas, v Strakonice-u, Hrudim-u, Pilsen-u, Kraljevem gradu in več manjših mestih pri magistratu česki jezik vpeljal. Ali še naš jezik ni tako omikan? Drugokrat več družega.

Iz Horvaške 6. jan. C—v. Razmere med Slovenci in Horvati niso kakor bi imele biti. Več pozornosti zaslužujemo od Horvatov Slovenci, ki jim delamo dosti na roke. Pri nas se napivajo zdravice bratom na jugu, tukaj pa se viče: „van s Kranjci!“ Res je sicer, da večina naših rojakov na Horvaškem nam je delala sramoto, ker se je Bach-u ponižala, biti slepo orodje k zatiranju horvaške narodnosti, al ne dá se tajiti, da dosti Slovincov je služilo pošteno horvaškemu narodu in mu bilo na korist. Horvatom posebno pomanjkuje domačih učiteljskih moči; sme se reči, da jim ni mogoče, opravljati vse svoje gimnazije brez pomoči Slovincov. Bilo je pa, naime v Zagrebu, nekoliko takih našincov, ki niso vredni bili, da jih je kedaj solnce horvaškega obnebja obsijalo. Hvala Bogu, odtegnili so se iz pozorišča, in — ne bilo jim traga! Je pa dosti taci, ki so se v tužnih časih, ko je celó večini Horvatov serce vpadlo, neprestano borili za pravico domačega jezika v šoli, se trudili brez nehanja za pospešenje narodnega napredka, marsiktero žerko požerli zavoljo blagega prizadetja, pa so prejeli v zahvalo svojega truda ne samo nehvaležnost, ampak zaničevanje od tistih, katerim so vse svoje sile žertovali. Pobijati okna svojim dobrotnikom je zadosti nepriстойno, zarobljeno, sirovo, okrutno. Nočem s tim žaliti poštenih Horvatov, ki nas Slovence priznavajo in spoštujejo kakor brate svoje, ampak zaverniti hočem poredno mladež, ki ne vé kaj dela. Žalostno je, da študent, ki se je privlekel do 5. ali 6. šole, Slovenca zaničuje iz edinega uzroka, ker je Slovenec in ni rojen od horvaške matere. Ne čudil bi se, ako bi živeli med divjaki vroče Afrike; al čudim se, ker živimo v osredji izobrazene Evrope, carstva avstrijskega, kterege narodi bi se morali eden družega bratovsko ljubiti, ne pa pisano gledati kakor pes mačko. Dokler bo na Horvaškem ime „Kranjac“ psovka, ne bomo mogli govoriti o vzajemnosti književni in ljubavi bratovski.

S Cerknice 4. jan. * — Kakor drugod, se delajo tudi pri nas že nekake priprave za nove volitve županijskih mož. Gospod okrajni poglavar v Planini bi bil rad imel v vsem svojem okraji samo tri velike županije za naprej. Iz tega namena je bil poklical včeraj župane in svetovavce v Planino iz naše okolice. Po godu mu je šlo, ker razun Minišije so se zedinile vse druge županije z našo Cerkniško, namreč Dolenjska, Grahovska, Zerovniška in Ulaška. Ali je pa ravno zdaj ta sicer hvalevredna sternitev priporočljiva, to se vpraša. Kolikor nam je znano, srenjska postava od leta 1849 ni po vsem spet vpeljana, ampak le nove volitve županov in svetovavcov so razpisane in te nove volitve so le za to, da imajo prihodnji volivci v deželne zборе tudi popolno zaupanje ljudstva. Pervo in imenitno delo deželnega ali deržavnega zbora bo nedvomljivo celó nova srenjska postava, ker je srenjam zagotovljena njih samostojnost (autonomija) in jim bodo gotovo odstopile tudi cesarske gosposke marsiktere opravila, ktere opravljajo zdaj same. Takrat, ko se bo vidilo, kaj da bodo imele županije opraviti in koliko pomočnega osebja da jim bo treba, naj bi se vredile županije tako, da bi z manjimi stroški in bolj vspešno spolnovale svojo nalogo; takrat bode prišel čas, da se bo več malih županij zedinilo v eno večjo. Zdaj pa, ko so vzete župa-

*) Dal nam jo je res, al s sila velikim razločkom unikraj in takraj Litave, unkraj in takraj Kolpe. „Qui bene distinguit, bene docet“. Kar je ondi, ni še v drugih slovanskih in nemških deželah; tam že delajo, tu še le peticionirajo. Kar je Galicija in Česka, to tudi Slovenija ni: ondi je narodne gospôde, narodnega gradjanstva itd. obilo; pri nas narodne možé teh verst lahko na perste štejejo. Ondi pridejo z deputacijami knezi, grofi, veliki posestniki in tergovci itd., to dá veljavo takemu poslanstvu. In pri nas? Infandum jubes renovare dolorem! — Skoz in skoz zapopadljiva nam je gorečnost in sveta jeza rodoljuba slovenskega, ako vidi, da ne gré tako kakor drugod — žalostna mu majka! Al kar ni danes, utegne biti jutri, ako Bog dá in sreča junaška. Kar je bilo tako sistematično in tako globoko zatopljeno, se ne zdrami čez noč in se ne zgodi na nobeno komando, če še tako ojstro in še tako pravično. V takih — bodi Bogu potoženo! — nemilih okoljščinah se ne dá narodna zavest „aus der Erde stampfen“; treba je vse drugih zdravil za tako bolehnost, ki nam jih kaže — Bog obvari, neplašljivost moderadosov ali stranka netopirjev! — ampak praktika ali, kakor Napoleon pravi: „neizprosljiva logika tega, kar je.“ In zato pravimo še enkrat: „Qui bene distinguit, bene docet.“ Vred.

nijam vse tako imenovane prenesene opravila in obstoj tudi njih autonomija skorej le v tem, da si smejo čednika udinjati, naj bi se ne prigovarjalo prenejati županijske meje, ker bo to tako le malo časa še terpele in sedanje županije niso tako na slabih nogah, da bi ne mogle stati nekoliko dni, ko so preživele že deset let. Na dalje: Nekteri županijskih mož so taki, ki so bili izvoljeni po postavi leta 1850, nekatere je pa pozneje izvolila gosposka. Pervi so bili izvoljeni le za tri leta od svojih volivcov. Al leta so se množile, z njimi mnoge situosti, hoje, stroški itd. tako, da je zdaj serčno vesel, kdor zamore težko butaro tolikošnih let komu drugemu oddati. Naj bi jo pa oddali nazaj tistim, ko so jim jo naložili, svojim volivcom, rekoč: „Vi ste nas izvolili, naša služba je zdaj pri kraji; kaj hočete tedaj, ali biti še sami svoji in si voliti novo županstvo, ali pa skleniti se s to ali uno občino?“ Tako bi bilo pravo. Kar pa zadeva une druge verste, to je tiste, ktere je vmestila gosposka pozneje v njih službe, takim razsojevati zastran obstoja ali neobstoja sedanjih občin brez vedenja in privoljenja občinskega zbora, težko verjamemo, da bi bilo pravo. Sploh in povsod bi bilo želeto, naj se uravnujejo občine in si volijo svoje namestnike, kolikor le mogoče, brez kakoršnega koli upljiva od unanje strani, da bodo zares to, kar imajo biti — svobodne. Skušnje deseterih let so ljudi že zmodrile, da vejo, kaj imajo župani in svetovavci v rokah, in si bojo pri novih volitvah sami izbrali možé, do kterih morejo zaupanje imeti

Iz Ljubljane. Razglas mestnega odbora oklicuje, da je imenik ljubljanskih volivcov (s kakimi 900 volivci) za nove volitve mestnega odbora že pri magistratu (na rotovžu) razporežen, in vabi vsakega, ki ima ali po davku ali sicer po svojem stanu pravico voliti, naj pride gotovo do 13. tega mesca pogledat, ali je zapisan v versto volivcov ali ne in pa v katero, da se morejo potem pritožiti, ako so izpušeni ali napak postavljeni, in če bo njih pritožba pravična spoznana, da se bojo vverstili volivcom. Ljubljančanje v mestu in v predmestjih! ne bodite nečimerni zdaj, ne bodite leni! Vodnik nam je že pél: „Lenega čaka stergan rokal, — palca beraška, prazni bokal!“ To ravno tako natanko sicer ne velja od tega, da vas kličemo zdaj na „rotovž“, ker ondi ne bote zdaj dobili ne nove sukuje ne polnega bokala; al vediti morate, da mestni odbor — če vam že za nič drugoga ni! — ima gospodarstvo z mestnim dnarjem v rokah; on ima oblast priklade na davek določevati itd. Pomislite tedaj, da gré tudi za vašo kožo in da ni vse eno, kdor bo izvoljen v mestni odbor, in da je tedaj vsak, kdor sebi in mestu dobro hoče, dolžan se udeležiti teh volitev. Tedaj ne bodite nečimerni zdaj!

Iz Ljubljane. 1. dan t. m. je prišel naš novi slovenski časnik „Učiteljski tovarš“ v lični podobi na dan. Sostava prvega lista nam je prav všeč, in vrednik, dobroznani slovenski pisatelj gosp. Andrej Praprotnik, nam je porok, da naš „Tovars“ ne bo peto kolo v versti slovenskih časnikov in za tega voljo mu je želeto prav zdatne podpore. Dvoje mu iskreno priporočamo: eno, da ne zgubi nikoli izpred oči, da poglobitna naloga njegova je biti učiteljem pomočnik, ne pa časnik za učitelje in otroke ob enem; — drugo, da pridno trebi ptuji slak iz ljudskih šol po deželi, ki nikoli ne bojo svojega visocega namena dosegle, ako niso čisto na národni podlagi. To je tista velika krivda naših začetnih (prosimo, dobro razumeti!) šol celó po kmetih, da se dragi čas za toliko potrebnim drugim naukom, kterih bi se naši kmečki otroci že vsoli mogli učiti, da bi bili potem bolj vedni kmetje, krade z nemščino, ktere se kmečki otrok v dveh ali treh letih ravno toliko privadi kakor zajec bobna. Nemščina je ravno tako malo pripravna za naše ljudske šole kakor bi bila latinščina in gerščina za realne. Nadjamo se

tedaj, da bo „Tovars“ svojim tovaršem o tej potrebi dostojno na serce govoril. — Ker ravno od šol govorimo, priporočamo tistim gospodom, ki se merzijo nad „Novicami“, da odkritoserčno odkrivajo napake naših gimnazijskih šol, ktere nam le otrobe kažejo, belo moko pa skrivajo, naj berejo, kar sta „Ost. Post“ v 358. listu l. l. in „Wanderer“ v letošnjem 3. listu pisala, in vidili bojo, da povsod se razlega ravno tisti glas nevolje, da poslednje leta niso veljale postave, ampak samovolja „človeka“. „Ost. Pošti“ pač nihče ne bo očital národne „nerodnosti“, in berite, kaj piše od demoralizacije šolstva! Kako se pri nas spoštuje cesarski ukaz od 8. avg. 1859, tega še menda „Ost. P.“ ne vé, pa bi ji tudi za to mar ne bilo, kar verli „Wanderer“ možko rešetari, ko govori od tistih „Cultur nach Osten Träger-jev“. In to, kar nemški dunajski časniki brez ovinkov svetu razodevajo, da bi se pritožbe slišale na dotičnem mestu in se odvernile napake, — kaj to, mislite, bi „Novice“ ne smele očitno govoriti za to, ker so slovenske? Ne bojo jenjale ne, dokler ne bo cesarska postava obveljala. — Poslednji petek imeli smo v reduti lepo veselico; bil je koncert za učitelje muzikalnega društva. Prav mično in lepo bilo je vse urejeno; posebno nam je pa milo, da so se pele pesmice slovenske, Krekova „Oblakom“ in Vilharjeva „Na goro“ z mičnimi napevi, ki jih je gospod Nedved zložil. Drago nam bo vsakokrat pri takih priložnostih, da se tukaj na slovenski zemlji plemeniti Čeh pokaže Slovana.

Iz Ljubljane. Naše mesto je bilo te dni zlo prestrašeno od steklega psa, ki se je 2. dan t. m. pritepel iz Verhnike v Ljubljano in je tu v torek in sredo napadal in popadal pse po mestu, pa nek tudi v Šiški, dokler ga niso vjeli in živega v živinobolnišnico prinesli, kjer je ponoči v saboto konec storil. Da bi bil kterega človeka popadel, se dosihmal še nič ne vé. Raztelesenje je poterdilo, da je bil za najhujo steklino bolán, in ker so bile jetra in vranica polne tiste steklini lastne, strupene kakor oglje černe kervi, je zdaj lahko zapopasti, zakaj je tako togotno grizel in popadal, da je celó sam sebe razmesarjal in pa tudi že cerknjenega psa raztergal, kar noben, še tako hud pes nikdar ne stori. In vendar so nekteri ljudje še tako abotni, da so rekli: saj ni stekel, le izstradan je! Take bi radi povabili, da bi se namazali z njegovimi slinjami ali z njegovo kervijo; morebiti bi potem drugač govorili. Bog daj norcom pamet! Da bi le vse od njega napadene pse dobili in pokončali, da bi še kak drug ne stekel in kakega človeka ne popadel in bi se odvernila nesreča, ki se je zgodila nedavnej na Dolenskem, kjer je ubog fanté za steklino poginil. Zato Ljubljančanje, Verhničanje, Šiškarji in kteri koli ste vidili omenjenega steklega psa, ki je bil lovskega plemena, srednje velikosti, belo in rujavo pisan, nikar ne skrivajte, če veste, da je bil vaš pes z njim skupaj; dajte ga berž konjederu, ker življenje človeško je več vredno kot vsi psi, — in če morebiti ne veste, da je bil vaš pes od njega popaden, pazite dobro na-nj in berž ko zapazite, da se ne véde in obnaša tako kakor po navadi, dajte ga raji berž konjederu, da ne bo prepozno. Če tudi izperva še kaj je in pije in se vam dobriká, ne mislite, da ne bo stekel, zakaj steklina je tako goljufna bolezen, da skor nobene ni take. Ubogajte tedaj gosposkine ukaze in še sami dobro čujte nad svojimi psi, ki so človeku res najprijazniša žival, al v steklini največji sovražniki njegovi! Ljubljana šteje okoli 1700 psov, kterih število se bo prihodnjih 6 tednov nekoliko zmanjšalo; al treba bilo še drugega krepkega pripomočka, to je, pasjega davka, ki ga je mestni odbor že pred več leti dvakrat vpeljati hotel, al deželno poglavarstvo ga ni poterdilo, ker je nek tedanji svetovavec ga na vso moč odbijal, da ni prišel s svojimi tremi psi pod — štibro.